

JENNIFER L. ARMENTROUT

OPOZIȚIE

Seria LUX • Cartea a cincea

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

LEDA EDGE

CAPITOLUL 1

KATY

Înainte, aveam eu planul ăsta pentru improbabila situație în care s-ar ajunge la chestia cu sfârșitul lumii. Era ceva cu o cățărare pe acoperiș, urlând ca apucata melodia celor de la R.E.M., „It’s the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)”, dar viața reală e rareori așa de tare.

Chiar se întâmpla – tot ce știam noi despre lume se termina, și, la naiba, nu era deloc bine. Sau tare.

Am deschis ochii și am dat puțin la o parte perdeaua albă și subțire. M-am uitat pe geam, peste verandă, peste curtea goală, în pădurea deasă care înconjura cabana pe care Luc și-o trântise în Coeur d’Alene, orașul din Idaho al cărui nume nici nu îndrăzneam să încerc să-l pronunț sau să-l scriu.

Curtea era goală. Nu se vedea nicio licărire, nicio lumină albă și strălucitoare printre copaci. Nu era nimeni acolo. Corecție. Nu era *nimic* acolo. Nicio pasăre care să ciripească sau să zboare din creangă în creangă. Niciun semn că ar exista vreo creatură care să mișune pe undeva. Nici măcar bâzâitul surd de

insecte. Era numai liniște și nemișcare, o lipsă de zgomote de cel mai sinistru gen.

Mi-am ațintit privirea asupra pădurii, lipită de locul în care-l văzusem ultima oară pe Daemon. Simțeam în piept o durere surdă și săcâitoare. Noaptea aceea în care adormiserăm amândoi pe canapea mi se părea că se întâmplase cu câteva secole în urmă, dar nu trecuseră decât vreo patruzeci și opt de ore de când mă trezisem încinsă și aproape orbită de lumina lui Daemon, în forma lui reală. Nu reușise să se controleze, deși, chiar dacă am fi știut ce însemna asta, probabil că tot n-am fi putut face nimic.

Așa de mulți ca el, sute – dacă nu mii – de luxeni veniseră pe Pământ, iar Daemon... nu mai era, dispăruse, cu fratele și cu sora lui, iar noi eram și acum în cabana asta.

Simțeam în piept o apă sare, ca și cum cineva îmi strângea inima și plămâni cu putere. Din când în când, îmi aminteam avertismentul sergentului Dasher. Fusesem convinsă că omul ăsta – și toți cei de la Daedalus – călătoreau cu trenul nebuniei spre Tărâmul Alienării, dar avuseseră dreptate.

Doamne, *câtă* dreptate au avut!

Luxenii veniseră exact așa cum spusese ei, așa cum se pregătiseră ei, iar Daemon... Durerea s-a ascuțit, mi-a scos tot aerul din plămâni, și am strâns tare din ochi. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce a plecat cu ei sau de ce nu am primit niciun semn de la el sau de la familia lui. Groaza și confuzia legate de dispariția lui au fost o umbră permanentă care mi-a afectat fiecare secundă de veghe și fiecare clipă în care am reușit să dorm.

De partea cui e Daemon acum? Dasher mă întrebase asta la un moment dat, atunci când eram prizonieră în extrem de re-ala Zonă 51, și acum nu voiam să cred că am aflat răspunsul.

În ultimele două zile, au mai căzut din cer alți luxeni. Veneau întruna, ca un șir nesfârșit de stele căzătoare, după care...

— Nimic.

Am deschis ochii brusc, perdeaua mi-a scăpat din mână și a alunecat încet la loc.

— Ieși din capul meu.

— Nu mă pot abține, a răspuns Archer de pe canapea. Ți transmiti gândurile așa de tare, încât îmi vine să mă bag într-un colț și să încep să mă legăn, șoptind numele lui Daemon iar și iar.

Mă înțepa pielea de iritare, și oricât de mult aș fi încercat să-mi țin pentru mine gândurile, temerile și îngrijorările, oricum ar fi fost inutil când ai în casă nu doar un origin, ci doi. Perfecta lor pricepere de a citi gândurile devenea absolut enervantă într-un timp absolut scurt.

Am ridicat iar perdeaua, cu ochii spre pădure.

— Nu-i nici acum vreo urmă de luxen? am întrebat.

— Nup. Nici măcar o luminiță nu s-a lovit de Pământ în ultimele cinci ore.

Archer părea la fel de obosit pe cât mă simțeam eu. Nici el nu dormise prea mult. În timp ce eu eram obsedată să mă uit pe geam, el era obsedat să se uite la televizor. Toate posturile de știri din lume relatau non-stop „fenomenul”.

— Unele posturi de știri acreditează ideea că a fost o ploaie masivă de meteoriți.

M-am strâmbat.

— La momentul ăsta, e inutil să încerci să mai acoperi ceva, a adăugat Archer, oftând obosit, și avea dreptate.

Ce s-a întâmplat în Las Vegas – ce făcuserăm noi acolo – fusese înregistrat și transmis în câteva ore pe internet. La un moment dat, a doua zi după distrugerea completă a orașului, toate filmulețele fuseseră retrase, dar răul deja fusese făcut. Transmisese elicopterul de la postul de știri înainte de a fi doborât de Daedalus, înregistraseră oamenii care filmaseră cu telefonul, n-aveai cum să ascunzi adevărul. Totuși, internetul e un loc ciudat. Dacă unii spuneau acolo că a venit sfârșitul lumii, alții

aveau o interpretare mult mai creativă. Se pare că deja se formase un nou clișeu.

Clișeul incredibil de fotogenic al extraterestrului strălucitor.

Care era Daemon, trecând în forma lui reală. Trăsăturile lui umane erau estompate și aproape de nerecunoscut, dar eu știam că el a fost. Dacă ar fi fost aici să vadă asta, chiar s-ar fi amuzat, dar eu nu...

— Încetează, a spus Archer cu blândețe. Habar n-avem ce face Daemon, sau ceilalți, în clipa asta. Se vor întoarce.

M-am întors cu spatele la fereastră și m-am uitat, în sfârșit, la el. Părul lui de culoarea nisipului era tuns scurt, în stilul tipic militar. Era înalt, cu umerii largi, arăta ca unul care ar fi putut să te doboare la pământ dacă era cazul, și eu știam că e chiar așa.

Archer putea deveni mortal în orice moment.

Când l-am văzut prima oară în Zona 51, am crezut că e un simplu soldat. Abia după ce a venit și Daemon am aflat că este omul infiltrat de Luc la Daedalus și că era, ca și el, un origin, copilul unui luxen și al unei mutante hibride.

Mi-am strâns pumnii.

— Chiar crezi? Că vor veni înapoi?

Ochii lui de ametist s-au întors de la televizor și s-au uitat la mine.

— E tot ce pot să cred la momentul ăsta. Niciunul dintre noi nu poate crede altceva acum.

Nu era deloc liniștitor.

— Scuze, a făcut el, ca să-mi dau seama că iar îmi citise gândurile. A arătat cu capul spre televizor, înainte să apuc să mă enervez. Ceva se întâmplă. De ce ar veni pe Pământ așa de mulți luxeni, ca apoi să plece liniștiți?

Și asta era tot întrebarea anului.

— Cred că e destul de limpede, s-a auzit o voce de pe hol.

M-am întors exact când Luc intra în cameră. Înalt și subțire, își legase părul castaniu într-o codiță prinsă la baza gâtului. Luc era mai mic ca noi, avea în jur de paisprezece-cincisprezece ani, dar era ca o căpetenie adolescentă a mafioților și uneori era mai de speriat ca Archer.

— Și tu știi perfect ce vreau să spun, a completat el, cu ochii la originul mai mare.

În timp ce Archer și Luc își încrucișau privirile într-o bătălie a ochilor, cum făcuseră de multe ori în ultimele două zile, m-am așezat pe brațul fotoliului de lângă fereastră.

— N-ai vrea să explici mai clar?

Chipul frumos al lui Luc avea ceva de puști, ca și cum încă nu-și pierduse rotunjimile copilărești, dar în ochii lui violeți era o înțelepciune care îi depășea cu mult vârsta.

S-a rezemat de rama ușii, cu brațele încrucișate.

— Fac planuri. Strategii. Așteaptă.

Nu suna prea bine, dar nici nu mă surprindea. Am simțit cum îmi apare o durere în tâmple. Archer nu a spus nimic și și-a întors privirea la televizor.

— Altfel de ce ar fi venit aici? a continuat Luc, aplecându-și capul să se uite pe fereastra de lângă mine. Sunt convins că n-au venit să dea mâna cu noi sau să pupe copiii pe obraz. Au venit aici cu un gând, și nu cu unul bun.

— Daedalus a spus mereu că vor invada, a zis Archer și s-a rezemat de spătar, strângându-și genunchii în palme. Tot proiectul lor legat de origini era o pregătire pentru asta. În fond, în istoria lor, luxenii nu s-au purtat frumos cu celelalte ființe inteligente. Dar de ce acum?

Mi-am frecat tâmplele, strângând din ochi. Nu-l crezusem pe doctorul Roth când îmi spunea că, de fapt, din cauza luxenilor se ducea războiul cu arumii – războiul care le distrusese planetele. Și fusesem convinsă că sergentul Dasher și Nancy Husher, scârba aia care conducea Daedalus, erau niște demenți.

Mă înșelasem.

La fel și Daemon.

Luc a ridicat o sprânceană și a scos un hohot scurt de râs.

— Păi, habar n-am, poate are legătură cu spectacolul ăla foarte public pe care l-am dat noi la Vegas. Știm că acolo erau infiltrați și luxeni care nu-i simpatizau prea tare pe oameni. Cum au luat ei legătura cu luxenii din afara planetei, n-am idee, dar chiar are importanță acum? A fost momentul ideal să-și facă intrarea.

Am îngustat ochii.

— Ai spus că a fost o idee genială.

— Despre multe chestii se poate spune că sunt geniale. Gen armele nucleare, băuturile răcoritoare cu zero calorii sau vestele din denim, a răspuns el. Dar asta nu înseamnă că trebuie să aruncăm lumea în aer, nu înseamnă că sucurile dietetice sunt și bune, și nu înseamnă că trebuie să te duci la cel mai apropiat Walmart ca să-ți iei o vestă din denim. Nu e cazul să mă băgați în seamă chiar tot timpul.

Mi-am dat ochii peste cap așa de tare, că aproape mi-au ieșit din orbite.

— Și ce altceva am fi putut face? Dacă Daemon și ceilalți nu s-ar fi expus, ne-ar fi prins.

Nu a răspuns niciunul, dar cuvintele nerostite pluteau în aer. Dacă ne-ar fi prins, ar fi fost nasol, evident, dar Paris, Ash și Andrew ar fi trăit probabil și acum. La fel ca și oamenii nevinovați care și-au pierdut viața când s-a dus naibii totul.

Dar nu mai era nimic de făcut în legătură cu asta. Timpul poate fi oprit pentru o perioadă scurtă, dar nimeni nu se poate întoarce în timp ca să schimbe ceva. Ce s-a făcut e bun făcut, iar Daemon a luat decizia aceea doar ca să ne protejeze pe noi. Clar nu l-a aruncat nimeni sub nava spațială.

— Pari epuizată, a comentat Archer, și mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că vorbește cu mine.

Luc și-a întors spre mine ochii ăia stranii.

— De fapt, arăți ca naiba.

Uau! Mersi.

Archer nu l-a luat în seamă.

— Cred că ar trebui să încerci să dormi. Măcar puțin. Dacă e ceva, te trezیم.

— Nu. Am clătinat din cap, în caz că negația mea verbală nu era de ajuns. Sunt OK.

Adevărul e că nu eram deloc OK. Eram probabil la un pas de a mă duce în cel mai întunecat colț al camerei, unde să mă legăn dintr-o parte în alta, dar nu îmi permiteam să cedez și nici nu puteam să dorm. Nu când Daemon era undeva, acolo, și când lumea întreagă era gata să... la naiba, să devină o distopie, ca în cărțile pe care le citeam eu.

Am oftat. Cărți. Ce dor mi-era de ele!

Archer s-a încruntat și fața lui frumoasă a căpătat un aer cam fioros, dar înainte să-și dea drumul, Luc s-a desprins de cadrul ușii și a zis:

— De fapt, cred că are nevoie să stea de vorbă cu Beth.

Am ridicat surprinsă ochii spre scara din hol. Ultima oară când m-am dus eu s-o văd, fata dormea. Părea că nu face altceva decât să doarmă. Am fost aproape invidioasă că poate să doarmă așa.

— De ce? am întrebat eu. S-a trezit?

Luc a intrat în sufragerie.

— Cred că aveți nevoie de o discuție ca-ntr-o fete.

Mi s-au prăbușit umerii și am oftat.

— Luc, chiar nu cred că e acum momentul pentru consolidarea unei prietenii dintre fete.

— Crezi?

S-a trântit pe canapea lângă Archer și și-a pus picioarele pe măsuta de cafea.

— Dar altceva ce mai faci, în afară de faptul că te uiți pe geam și încerci să te strecoari pe lângă noi ca să te duci în pădure să-l cauți pe Daemon și eventual să fii mâncată de vreo pumă?

Mi-am aruncat coada pe spate, enervată.

— În primul rând, n-o să mă mănânce nicio pumă. În al doilea rând, cel puțin încerc să fac ceva decât să stau în fund pe canapea.

Archer a oftat.

Dar Luc a ridicat capul la mine cu un zâmbet vesel.

— O luăm iar de la capăt cu discuția asta? A aruncat o privire spre Archer, care avea fața împietrită. Fiindcă îmi place când vă certați. E ca și cum aș asista la o ceartă conjugală între mama și tata. Am senzația că trebuie să mă ascund în dormitor, sau ceva, ca să pară mai autentic. Poate să trântesc ușa, sau...

— Taci odată, Luc, a mârâit Archer, apoi s-a uitat urât la mine. Nici nu vreau să-mi aduc aminte de câte ori am discutat asta. Nu e o idee prea deșteaptă să ne ducem după ei. Sunt prea mulți, și nu știm dacă...

— Daemon nu e ca ei! am strigat eu, sărind în sus și respirând precipitat. Nu s-a dat de partea lor. Nici Dee sau Dawson n-ar face asta. Nu știi ce se întâmplă.

Mi s-a înecat vocea de emoția care mă înăbușea.

— Dar ei nu ar face asta. *Daemon* nu ar face asta.

Archer s-a aplecat în față, cu ochii scânteind:

— Nu ai de unde să știi. Nu știm asta.

— Tu ai spus că se vor întoarce! am țipat eu la el.

N-a mai zis nimic, doar și-a întors din nou ochii spre televizor, iar asta mi-a spus ceea ce știam deja și eu în adâncul sufletului. Archer nu se aștepta ca *Daemon* sau ceilalți să se întoarcă.

Am strâns buzele și am clătinat așa de tare din cap, încât coada mea s-a transformat parcă într-un bici. M-am întors cu spatele la ei, să ies din cameră înainte să ne afundăm prea mult în discuția asta.

— Unde te duci? m-a întrebat Archer.

Am rezistat tentației de a țipa la el.

— Se pare că mă duc să vorbesc cu Beth ca între fete.

— Mi se pare un plan bun, a comentat Luc.

L-am ignorat, m-am uitat la scări și apoi în jur, dar am început să urc. Mă enerva să stau așa, fără să fac nimic. Mă enerva că de câte ori deschideam ușa casei, Luc sau Archer erau acolo să mă oprească. Și ce mă enerva cel mai tare era că puteau să mă oprească.

Eram eu, poate, hibrid, cu mutații de-alea obținute prin bunăvoința luxenilor, dar ei erau origini și, dacă era cazul, puteau să-mi facă un vânt să mă trimită direct în California.

Sus era liniște și întuneric, și nu îmi plăcea să fiu aici. Nu-mi dădeam seama de ce, dar de fiecare dată când urcam aici, pe holul ăsta lung și îngust, mi se ridica părul pe ceafă.

Beth și Dawson stătuseră în ultimul dormitor de pe dreapta în prima noapte aici, iar acum Beth se îngropase acolo de când... de când plecase el. Nu o cunoșteam prea bine pe fata asta, dar știam că trecuse prin multe cât fusese controlată de Daedalus, și mai știam că nu era chiar cel mai stabil hibrid de acolo, dar asta nu era vina ei. Și, deși nu îmi plăcea s-o recunosc, uneori fata asta mă speria.

M-am oprit în fața ușii și n-am intrat direct, am bătut.

— Da? s-a auzit vocea ei subțire și ascuțită.

Am deschis ușa, clipind. Vocea lui Beth suna oribil și, când m-am uitat la ea, am văzut că și înfățișarea ei era la fel de oribilă. Stătea rezemată de tăblia patului, cu un morman de pături în jurul ei, cu cearcăne negre sub ochi. Palidă și trasă la față, ca un copil abandonat, cu părul nespălat și încâlcit.

Am încercat să nu respir prea adânc, fiindcă în cameră mirosea a vomă și transpirație.

M-am oprit în fața patului, șocată.

— Ești bolnavă?

Privirea ei abulică s-a îndreptat spre ușa de la baia apartamentului. Nu avea niciun sens. Hibrizii... noi nu ne îmbolnăvim. Nici de vreo răceală banală, nici de cel mai periculos cancer. Ca și luxenii, suntem imuni la orice, când vine vorba de boli, dar Beth? Mda, nu arăta deloc bine.

Am simțit că mi se strânge brusc stomacul, ca și cum mi s-ar fi încordat toți mușchii.

— Beth?

Ochii ei lacrimoși s-au îndreptat, în sfârșit, spre mine.

— A venit Dawson?

Mi s-a strâns inima tare, aproape m-a durut. Copiii ăștia trecuseră prin atâtea nenorociri, mai multe decât cele prin care trecuserăm eu și Daemon, și acum... Doamne, nu era deloc corect.

— Nu, încă nu a venit, dar tu, Beth? Pari bolnavă.

Ea a înghițit în sec și și-a dus mâna subțire și palidă la gât.

— Nu mă simt prea bine.

Nu îmi dădeam seama cam la ce nivel de „nebine” era, dar mă temeam și să întreb.

— Ce s-a întâmplat?

A ridicat un umăr, ceea ce a părut un mare efort.

— Nu-ți face griji, a spus ea încet și a tras o pătură spre ea. Nu-i mare lucru. O să-mi revin când se întoarce Dawson.

Privirea a început iar să-i rătăcească, a lăsat pătura și a pus mâna peste cuvertura care îi acoperea burta.

— O să ne revenim când se întoarce Dawson.

— O să ne...?

Am amuțit, cu ochii mari. Mi s-a deschis maxilarul și am rămas cu gura căscată la ea.

M-am uitat la mâna ei și am văzut cu oroare cum își freacă burta cu mișcări lente și circulare.

O, nu! O, nu, de zece ori nu!

Am dat să mă apropii de ea, dar m-am oprit.

— Beth, ești... însărcinată?

Ea și-a lipit capul de perete și a strâns ochii.

— Trebuia să fim mai atenți.

Mi s-au înmuiat brusc genunchii. Somnul ei. Epuizarea. Acum toate aveau sens. Beth era însărcinată, dar inițial, ca o idioată absolută, nu am priceput cum s-a întâmplat. Apoi s-a trezit în mine rațiunea și îmi venea să țip: *Dar n-ați avut prezervative?* Însă oricum nu mai avea importanță.

Mi-a apărut în minte fața lui Micah, băiețelul care ne ajutase să scăpăm de Daedalus. Micah, puștiul care îți rupea gâtul și îți distrugea creierul doar cu gândul.

Copii de-ăia de extraterestri, unul dinăștia avea ea acum? Un copil de-ăla sinistru – sinistru, periculos și extrem de mortal? Sigur, Archer și Luc fuseseră și ei la un moment dat astfel de copii, dar asta nu mă liniștea cu nimic, fiindcă noua generație de origini pe care Daedalus o cultivase nu avea nicio legătură cu generația lor.

Iar Luc și Archer erau suficient de siniștri și așa.

— Te uiți la mine ca și cum ai fi supărată, a spus ea încet.

M-am străduit să-mi compun un zâmbet, cu toate că îmi dădeam seama că o să pară puțin dement.

— Nu. Sunt doar surprinsă.

A zâmbit puțin.

— Da, și noi am fost. E un moment cum nu se poate mai prost, nu?

Ha! Puțin spus.

În timp ce mă uitam la ea, zâmbetul i-a dispărut de pe buze. Habar n-aveam ce să-i spun. Felicitări? Dintr-un motiv sau

altul, nu mi se părea prea potrivit, dar în același timp parcă nici nu puteam să nu-i spun. Oare știau măcar ceva despre origini, despre copiii ăia de la Daedalus?

Oare copilul ăsta o să fie ca Micah?

Doamne, pe bune? Nu aveam destule pe cap acum? Am simțit că mi se strânge pieptul și mi-a fost teamă că o să fac un atac de panică.

— Cât... în câte luni ești?

— Trei luni, a spus ea, înghițind cu greu.

Trebuia să stau jos.

La naiba, aveam nevoie de un adult.

În capul meu se învârteau imagini cu scutece murdare și fețișoare roșii de furie. Oare în burta ei e unul sau sunt vreo trei? La asta nu ne-am gândit în privința originilor, dar luxenii se nășteau sigur câte trei.

Frate, Doamne, iartă-mă, *trei* copii?

Beth mi-a întâlnit din nou privirea și ceva din ochii ei m-a făcut să mă cutremur. S-a aplecat spre mine, cu mâna nemișcată pe burtă.

— Nu vor fi la fel ca înainte când se vor întoarce, nu?

— Ce?

— Ei. Dawson, Daemon și Dee. Nu vor fi la fel ca înainte, nu?

După vreo jumătate de oră, am coborât amețită pe scări. Băieții erau tot acolo, pe canapea, se uitau la știri. Când am intrat în cameră, Luc m-a privit, iar Archer avea aerul că i se înfipsese un băț într-un loc foarte neplăcut.

Și atunci *mi-am dat seama*.

— Știați amândoi de Beth? Îmi venea să-i pocnesc când am văzut că se uită la mine așa de calmi. Și niciunul nu s-a gândit să-mi spună?

Archer a ridicat din umeri.

— Am sperat să nu fie o problemă.

— O, Doamne!

Să nu fie o problemă? Ca și cum nu e mare chestie că ești însărcinată cu un copil hibrid extraterestru și ar fi posibil să, nu știu, să dispară. M-am trântit în fotoliu, cu fața în mâini. Ce mai urmează? Pe bune.

— O să aibă un copil.

— Asta se întâmplă de obicei când faci sex neprotejat, a comentat Luc. Dar îmi pare bine că ai stat de vorbă cu ea, fiindcă n-aveam chef să-ți dau eu vestea cea mare.

— O să aibă un copil de-ăla sinistru, am continuat eu, frecându-mă pe frunte. O să aibă un copil, iar Dawson nici măcar nu e aici și toată lumea asta se duce dracului.

— Nu e decât în trei luni. Archer și-a dres vocea. Hai să nu intrăm în panică.

— Să nu intrăm în panică? am șoptit eu.

Mă durea capul și mai tare.

— Are nevoie de niște chestii, de exemplu, nu știu, un doctor care să verifice dacă e bine. De vitamine prenatale și mâncare și poate biscuiți sărați și murături și...

— Și noi putem să-i dăm toate astea, a replicat Archer, iar eu am ridicat capul. Toate, în afară de doctor. Dacă i-ar lua sânge, ei, ar fi o problemă, mai ales cu ce se întâmplă acum.

M-am uitat fix la el.

— Stai. Mama mea...

— Nu. Luc a întors repede capul spre mine. Nu poți să iei legătura cu mama ta.

Mi s-a înțepenit spinarea.

— Ar putea să ne ajute. Măcar să ne facem în mare o idee de cum putem să avem grijă de ea.

Odată ce mi-a venit ideea, n-am mai putut să renunț la ea. Eram absolut sinceră cu mine. Unul dintre motivele pentru

care mi se părea o idee genială era că voiam să vorbesc cu ea. Simțeam *nevoia* să vorbesc cu ea.

— Știm deja de ce are nevoie Beth, iar dacă mama ta nu e specializată în îngrijirea hibridelor însărcinate, n-are prea multe să ne spună, în afară de ce putem găsi și pe Google. Luc și-a ridicat picioarele de pe măsuță și le-a trântit cu zgomot pe podea, adăugând: Și ar fi periculos să iei legătura cu mama ta. E posibil să aibă telefonul ascultat. E periculos și pentru noi, și pentru ea.

— Tu chiar crezi că pe ăia de la Daedalus îi mai interesează acum de noi?

— Dar ești dispusă să riști? m-a întrebat Archer, întâlnindu-mi privirea. Ești dispusă să ne pui pe toți în pericol, inclusiv pe Beth, bazându-te doar pe supoziția că ei au altceva de făcut? Ești dispusă să o pui în pericol pe mama ta?

Am strâns tare din buze și m-a uitat urât la el, dar atitudinea belicoasă s-a scurs din mine ca aerul dintr-un balon. Nu. Nu aș risca asta. Nu aș putea să o pun în pericol nici pe mama, nici pe noi. M-am silit să respir adânc, simțind cum lacrimile îmi înțepă ochii.

— Încerc să fac ceva prin care sper să rezolv problema cu Nancy, a anunțat Luc, dar eu nu vedeam că face decât un singur lucru, și anume să stea artistic pe fundul lui.

— OK, am spus eu cu voce răgușită, ordonându-i durerii de cap să dispară și îndepărtând tăișul dureros al panicii. Știam că trebuia să fiu tare, dar colțul ăla întunecat al camerei era din ce în ce mai atrăgător. Trebuie să facem rost de niște chestii pentru Beth, le-am zis.

Archer a dat din cap.

— Facem, a răspuns.

În mai puțin de o oră, Luc mi-a înmănat o listă cu chestii pe care le găsisese pe internet. Toată treaba asta mă făcea să mă simt ca la un after-school de școală specială.

Îmi venea să râd când am băgat foaia în buzunarul blugilor, dar cred că dacă aș fi început să râd, nu m-aș mai fi oprit.

Luc urma să rămână acasă cu Beth, în caz că... în fine, în caz că se întâmpla ceva și mai rău, iar eu urma să plec la cum-părături cu Archer. Mai ales pentru că mi se părea o idee bună să ies din cabană. Cel puțin aveam senzația că fac ceva – și poate din ieșirea asta în oraș o să aflu ceva legat de locul unde ar fi putut să dispară Daemon și familia lui.

Mi-am băgat părul într-o șapcă de baseball care îmi acoperea aproape complet fața, așa că șansele de a fi recunoscută erau slabe. Nu știu dacă ar fi putut cineva să mă recunoască, dar nu voiam să risc.

Era după-amiază târziu și aerul de afară era rece, așa că m-am felicitat că-mi pusesem un hanorac cu mânecă lungă de-al lui Daemon. Chiar și aici, în aerul ăsta care mirosea puternic a pin, dacă respiram adânc, simțeam parfumul lui special, parfumul ăla de mirodenii și natură.

M-am urcat pe scaunul de lângă șofer, cu buzele tremurânde, și mi-am pus centura cu mâini nesigure. Archer mi-a aruncat o privire scurtă și eu m-am forțat să nu mă mai gândesc la Daemon și la nimic ce n-aș fi vrut să-i spun lui Archer, iar asta însemna la momentul ăsta chiar nimic.

Așa că am început să mă gândesc la niște vulpi care dansează din buric, îmbrăcate cu fuste din iarbă.

Archer s-a strâmbat.

— Ești ciudată.

— Și tu ești necioplit.

M-am aplecat în față, uitându-mă atent pe geam, în timp ce ne îndreptam spre autostradă; mă chinuiam să zăresc ceva printre copaci, dar nu era nimic.

— Ți-am mai zis. Uneori e greu să te abții. Archer a oprit la capătul aleii, ca să se asigure din stânga și din dreapta.

Crede-mă, a adăugat. Am momente când mi-aș dori să nu văd ce e în capul oamenilor.

— Îmi închipui că astea două zile cât ai stat cu mine au fost astfel de momente.

— Sincer? N-ai fost prea rău. S-a uitat la mine când am ridicat din sprâncene: Te-ai ținut bine.

În prima clipă nu am știut ce să-i răspund, fiindcă de când apăruseră ceilalți luxeni, fusesem la un pas s-o iau razna. Și nu-mi dădeam seama prea bine ce anume mă făcea să nu-mi pierd mințile. Acum un an aș fi luat-o razna și colțul întunecat ar fi devenit prietenul meu cel mai bun, dar acum nu mai eram aceeași fată care bătuse la ușa lui Daemon.

Probabil nu aveam să mai fiu niciodată fata aia.

Am trecut prin multe, mai ales atunci când eram în mâinile celor de la Daedalus. Am trăit chestii pe care nu credeam că o să le suport, dar perioada asta în care am fost cu Daemon și lunile alea petrecute la Daedalus m-au făcut mai puternică. Sau cel puțin așa îmi plăcea să cred.

— Trebuie să mă țin bine, am spus eu în cele din urmă, încrucișându-mi brațele, cu ochii la pini care treceau repede pe lângă noi.

Ramurile lor se vedeau ca prin ceață din cauza vitezei.

— Pentru că știu că și Daemon și-a ținut firea când... am dispărut eu. Așa că nici eu nu pot să mă pierd.

— Dar...

— Te gândești la Dee? l-am întrerupt eu, îndreptându-mi atenția asupra lui.

Pe obrazul lui s-a contractat un mușchi, dar nu a răspuns, și tot restul drumului spre cel mai mare oraș din Idaho l-am făcut în tăcere, fără să mă pot împiedica să mă gândesc că, de fapt, nu asta trebuia să fac. Că, de fapt, ar trebui să fac ceea ce făcuse și Daemon pentru mine.

El venise după mine când m-au răpit.

— Era altceva, a spus Archer, intrând în gândurile mele pe când se apropia de primul supermarket. El știa în ce se bagă. Tu nu știi.

— Crezi că știa? l-am întrebat eu, în timp ce el parca undeva, în apropierea intrării. Poate avea o vagă idee, dar nu cred că știa chiar despre ce e vorba, și totuși s-a băgat. A fost curajos.

Archer s-a uitat lung la mine, scoțând cheia din contact.

— Și tu ești curajoasă, dar nu ești proastă. Cel puțin așa sper, că o să arăți în continuare că nu ești proastă. A deschis portiera: Nu te îndepărta de mine.

M-am strâmbat la el, dar am coborât. Parcarea era destul de aglomerată și eu am început să mă gândesc dacă nu cumva lumea făcea provizii pentru apocalipsa iminentă. La știri se vorbea despre o mulțime de scandaluri care au avut loc în mari orașe după ploaia de „meteoriti”. Poliția locală și armata făcuseră ordine, dar la televizor era difuzată acum o emisiune intitulată *Pregătiri de apocalipsă*, nu întâmplător. În general, Coeur d'Alene părea că nu e afectat de ce se întâmpla, chiar dacă în pădurile din jurul lui aterizaseră atâtea luxeni.

În magazin erau o grămadă de oameni cu cărucioare umplute până la refuz cu conserve și apă. Am încercat să nu ridic capul și am scos lista din buzunar, Archer a luat un coș, dar n-am putut să nu sesizez că nimeni nu cumpăra hârtie igienică.

Eu asta aș fi luat în primul rând dacă aș fi crezut că vine sfârșitul lumii.

Am stat lipită de Archer și am pornit împreună spre sectorul cu produse farmaceutice, unde am început să ne holbăm aiuriți la șirurile alea nesfârșite de borcănele maronii, cu capac galben.

M-am uitat oftând pe listă.

— Nu puteau să pună rahaturile astea în ordine alfabetică?

— Ar fi fost prea simplu. A întins mâna după un flacon, blocându-mi privirea. E și fier pe listă, nu?

— Dap.

Am șovăit în fața cutiilor cu acid folic și în final am luat una, fără să știu măcar ce o fi ăla și la ce e bun.

Archer se aplecase.

— Și răspunsul la întrebarea ta de mai devreme e da.

— Ce?

El a ridicat ochii și m-a privit printre gene.

— M-ai întrebat dacă mă gândesc la Dee. Mă gândesc.

Mi s-a oprit respirația și am strâns mâna pe cutie.

— Îți place, nu-i așa?

— Da. Și-a îndreptat atenția asupra borcanelor imense cu vitamine prenatale. În ciuda faptului că are un frate ca Daemon.

M-am uitat în jos la el și buzele mele s-au deschis în primul zâmbet adevărat de când luxenii...

Bubuitul, care semăna cu lovitura surdă a unui tunet, a venit din senin, rafturile cu medicamente s-au zgâlțâit și eu am făcut un pas înapoi, speriată.

Archer s-a ridicat repede și privirea lui scrutătoare a început să cerceteze magazinul. Lumea se oprise printre rafturi, unii își înclăștaseră mâinile pe cărucioare, alții le dăduseră drumul, și acestea alunecau pe podea scârțâind.

— Ce-a fost asta? l-a întrebat o femeie pe bărbatul de lângă ea. S-a întors și a luat în brațe o fetiță care nu avea mai mult de trei ani. Cu copilul ținut strâns în brațe, s-a răsucit, cu fața palidă. Ce-a fost asta?

Bubuitul a răsunat iar în magazin. Cineva a țipat. Sticlele au căzut de pe rafturi. Pe podeaua acoperită cu linoleum s-au auzit pași apăsați. Mi-a sărit inima din piept când m-am întors spre intrare. Am văzut ceva care strălucea în parcare, ca un fulger.

— Fir-ar! a mârâit Archer.

Am pornit spre capătul rafturilor, simțind cum mi se ridică firisoarele de păr de pe brațe, și nu m-am mai obosit să țin capul jos.

A urmat o secundă de liniște, după care tunetul a răsunat iar și iar, zguduindu-mi toate oasele, în vreme ce fulgerele lumineau parcare, unul după altul. Vitrina magazinului a crăpat, iar țipetele... țipetele s-au făcut tot mai puternice, pline de groază, iar cioburile de sticlă din vitrină au zburat pe banda caselor de marcat.

Fulgerele orbitoare din parcare căpătau contur, se lungeau, se formau brațe și picioare. Silueta lor era înaltă și subțire, tivită cu roșu, așa cum era silueta lui Daemon, dar roșul acela era mult mai intens, aproape vișiniu.

— O, Doamne, am șoptit eu și cutia cu pastile pe care o aveam în mână a căzut cu zgomot pe podea.

Erau peste tot, cu zecile. Luxeni.